

Ein stormdag.

Var ein dag her i vinter, at det vart ein jal storm. Um mor-
ninga skilt, men da det leid fram mot middag, da la han til all-
storm so det var som det felaste snörök. Det tok vatnet og heiv det
ut. Summe plasse sag det ut som det var virvelvind. Da klokka var ho.
han so fel at det vilde mest ta både hus og gard. Og summe plasse var hen
so fel at han var brynt a „völa“ på husi at folk. Burt hos grannen var han
brynt a rotvelt nokre graner. Det sag ut at han la på allfort, so det sag ut
a varta ein spøkeleg dag, skulde han halda ut slik. Lyset var fere so han
hadde vel völt litt på pitalane innngjennom. Da det leid mot kveld so gav han
seg litt so det var ikkje fullt so falt. Me fekk høyra at det hadde gjort mykje
(at det hadde) skad medgjennom dalen. Ned på Dösland hadde han blese ned eit
like uthus. Og det hadde velta ned ^{noke} og ätti stolpar innngjennom. Og mange
stader hadde det teke halve lake av husi til folk. Og hos mange hadde det
teke berre ei hella eller kjölen på husi. Da folk snakka um denne stormen
so sa dei at det hadde ikkje vore ein slik storm i mans minne anna ein
gang for nokre a sidan som det bles mest like mykje. Folk sa berre at det
ikkje vilde koma att ein slik storm. For han gjorde so mykje skad.

Jon Tang. Haugland
Uskedal